

РЕШЕНИЕ

№ 4069

гр. София, 21.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 71 състав,
в публично заседание на 08.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **1572** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 118 от Кодекса за социалното осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба на Е. Д. В., Е. [ЕГН], постоянен адрес: [населено място], [улица], чрез адвокат А. С. Ч., Съдебен адрес: гр. С., [улица], ет.1, ап.1, срещу Решение № Ц 1040-21-37/14.01.2021 г. издадено от Директора на ТП на НОИ - С. град, с което е отхвърлена жалбата, срещу разпореждане № 214-00-4951-2 от 27.11.2020 г. на ръководителя на осигуряването за безработица, с което на основание чл. 54ж, ал. 2, т. 1 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/, е отменено разпореждане № 214-00-4951-1/25.08.2015 г. за отпускане на парично обезщетение за безработица /ПОБ/ по чл. 54а от КСО, като правилно и законосъобразно.

В жалбата се излагат съображения, че оспореното решение е нищожно, поради невъзможен предмет и алтернативно - незаконосъобразно, а издаденото разпореждане е нищожно и алтернативно, незаконосъобразно, като ИАА са непълни, немотивирани и неаргументирани, издадени при неправилно тълкуване и прилагане на материалноправните и процесуалните разпоредби на КСО и процесуалните разпоредби на АПК.

Жалбоподателят, Е. Д. В., редовно уведомен от ОСЗ, се представлява от адв. Ч., който поддържа жалбата, няма други доказателствени искания, иска да се приемат

докладваните писмени доказателства и няма да сочи нови доказателства. Моли за присъждане на сторените съдебни разноски и за срок за писмени бележки.

Ответникът, Директора на ТП на НОИ -С. град, редовно уведомен от ОСЗ, се представлява от юрк. Б., която оспорва жалбата, не сочи нови доказателства и няма доказателствени искания. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение, прави възражение за прекомерност на представения списък за разноски на жалбоподателя.

СГП – редовно уведомен от ОСЗ, не се явява представител.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

От събраните по делото доказателства се установява, че със заявление от 18.08.2015 г., жалбоподателят В. е сезирал административния орган с искане за отпускане на ПОБ по чл. 54а от КСО, като е приложил копие от заповед № 152/07.07.2015 г., издадена от осигурител [фирма], ЕИК[ЕИК] за прекратяване на трудовото му правоотношение на основание чл. 71, т. 1 от Кодекса на труда /КТ/, считано от 07.07.2015 г.

При осъществен последващ контрол относно спазването на осигурителното законодателство, е извършена проверка по разходите на ДОО от контролен орган на ТП на ПОИ С.-град на осигурителя [фирма], ЕИК[ЕИК], приключила с констативен протокол № КВ-5-21-00673548/18.09.2019 г., в който са обективирани резултатите от проверката.

По данни от Търговския регистър /ТР/ дружество [фирма], ЕИК[ЕИК] е регистрирано с Решение № 1 от 04.08.2005 г. на Софийски градски съд по ф. д. 8627/2005г., със собственици на капитала и управляващи Г. Н. и Д. Д.. На 08.05.2012 г. в ТР за едноличен собственик и управител на дружеството е вписан И. К. Д., който по данни от ТР е собственик/управител общо на 8 дружества. За И. Д. са подавани уведомления по чл. 62, ал. 5 от КТ за сключени трудови правоотношения с различни дружества за периода 2004-2015 г., съгласно които лицето е заемало длъжности "кофражист", "нискоквалифициран работник в строителството", "общ работник", "охранител", "работник строителство", "бойджия сгради".

От страна на проверяваното дружество [фирма] за периода от м. 02.2007 г. до м. 04.2019 г. вкл., съгласно Наредба № 5 от 29.12.2002 г. за съдържанието и реда на изпращане на уведомлението по чл. 62, ал. 5 от КТ са подадени уведомления в компетентната ТД на НАП за сключване/прекратяване на 342 бр. трудови договори с 280 лица, като към момента на извършената проверка действащ бил един трудов договор.

За наетите лица за посочения период са подавани данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО с вид осигурен "01" - за работещи по трудови правоотношения, с осигурителен доход вариращ от средния до максималния осигурителен доход (съгласно ЗБ на ДОО за съответните години). Подавани са данни с декл. обр. 1 на едни и същи дати през 2017-2018 г. за периоди от 2012 до 2016 г. за голям брой лица с вид осигурен "14" - за работещи без трудови правоотношения с осигурителен доход близък или равен на средния осигурителен доход (съгласно ЗБ на ДОО за съответните години).

При извършена справка в „Регистър приход“ в информационната система на НОИ е установено, че за периода от месец ноември 2010 г. до месец март 2019 г. вкл. няма

данни за внесени дължимите осигурителни вноски по фондовете на ДОО, като към момента на извършената проверка задълженията за наетите по трудови правоотношения лица са в размер на 232 815,61 лв. (изчислен по подадените данни по чл. 5, ал. 4 от КСО в ТД на НАП).

От страна на дружеството са подадени в ТП на НОИ-С. град приложения с попълнени данни и ползване права за временна неработоспособност - в размер на 40 475,03 лв., отнасящи се за 10 лица.

В [фирма] са наемани лица за кратък период от време, като след прекратяване на правоотношението си, същите са подавали заявления за отпускане на парично обезщетение за безработица.

С писмо изх. № 1043-21-6253/11.06.2019 г. до ТД на НАП-С. град, е изискана информация относно упражняваната от [фирма], ЕИК[ЕИК] търговска дейност, подаваните годишни данъчни декларации по чл. 92 от ЗКПО, годишни финансови отчети, регистрирани търговски обекти и фискални устройства, регистрираните обороти, както и дали лицата, за които от страна на дружеството са подавани данни по реда на чл. 5, ал. 4 от КСО, са упражнявали трудова дейност в дружеството.

От постъпилата с писмо вх. №1043-21-625#4/18.07.2019 г. информация от ТД на НАП -С. град се установява, че има данни за подадени от дружеството ГДД по чл. 92 от ЗКПО с декларираны приходи и разходи за периода от 2010 до 2012 г. вкл.; няма данни за подадени ГДД по чл. 92 от ЗКПО за периода от 2013 г. до 2018 г. вкл.; дружеството няма регистрирани фискални устройства и няма отчетени обороти. Данните по чл. 5, ал. 4 от КСО за периода 01.01.2014 г. - 31.03.2019 г. са подавани по интернет с КЕП на името на И. Д..

При осъществената на 13.09.2019 г. проверка на място от контролните органи на ТП на НОИ-С. град на адреса, вписан в ТР за седалище на дружеството: [населено място],[жк], [улица], ет. 1, не е открит управител или представител на дружеството, не е установена табела, указваща наличие на фирма [фирма].

От контролните органи при ТП на НОИ-С. град до наетите по трудови правоотношения лица са изпратени писма за събиране на сведения и пояснения по реда на чл. 44-46 от АПК, с цел изясняването на факти и обстоятелствата, свързани с възникването на осигуряване по смисъла на чл. 10, ал. 1 от КСО и § 1, т. 3 от ДР на КСО.

На 30.01.2020 г. с писмо изх. № 1043-21-625#70 от В. е изискано да представи документи, в които да са посочени данни, удостоверяващи възникването и прекратяването на трудовото правоотношение с [фирма], ЕИК[ЕИК], както и относно вида и характера на трудовата дейност.

С оглед резултата от извършената проверка на [фирма], ЕИК[ЕИК], обективизирана в Констативен протокол № КВ-5-21-00673548/18.09.2019 г. и липсата на доказателства за извършвана стопанска дейност от дружеството, респ. трудова дейност от лицата, за които има подадени данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, контролните органи приели, че те не са осигурени лица. При невъзникнало осигурително правоотношение осигурителните вноски не са дължими.

Предвид гореизложеното, на осигурителя [фирма], ЕИК[ЕИК] на основание чл. 108, ал. 1, т. 3 от КСО са издадени Задължителни предписания № ЗД-1-21-00673555/18.09.2019 г. за заличаване на подадените данни за осигурителен стаж и осигурителен доход в регистъра на осигурените лица за периода от месец януари 2013 г. до месец март 2019 г. вкл., в т.ч. и за В..

След изтичане на срока за изпълнение на влезлите в сила задължителни предписания по чл. 108, ал. 1, т. 3 от КСО, са предприети действия от контролните органи на ТП на НОИ -С. град, в рамките на предоставената им от закона компетентност, за служебно заличаване по реда на чл. 3, ал. 13 от Наредба № Н-8/29.12.20015 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица/ в сила до 03.01.2020 г./ на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, подадени от [фирма], ЕИК[ЕИК] за указания период.

Прието било, че не съществува идентичност на трудовото и осигурителното правоотношение. Съгласно разпоредбата на чл. 10 от КСО, основанийето за възникване на осигурително правоотношение е упражняването на трудова дейност, за която се дължат осигурителни вноски, част от които са за сметка на осигуреното лице.

Предвид изложеното е прието, че Е. Д. В. не е осигурено лице по смисъла на чл. 10, ал. 1 от КСО и § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО по правоотношението с [фирма] за периода от 22.06.2015 г. до 06.07.2015 г. вкл., като данните по чл. 5, ал. 4 от КСО, послужили при преценката му на правото на ПОБ през 2015 г., са заличени.

Предвид заличените данни по чл. 5, ал. 4 от КСО за жалбоподателя за период от време, който касае правото на ПОБ, длъжностното лице по чл. 54ж, ал. 1 от КСО е длъжно да преразгледа основанията за отпускане на ПОБ, като представянето на доказателства от лицето не води до промяна на крайното волеизявление на административния орган.

С оглед промяната на осигурителния статус на лицето и на основание чл. 54ж, ал. 2, т. 1 от КСО влязлото в сила разпореждане за отпускане на ПОБ е било отменено с разпореждане № 214-00-4951-2 от 27.11.2020 г., тъй като жалбоподателят не е бил осигурено лице по правоотношението с [фирма], БИК[ЕИК]. В тази връзка с разпореждане № 214-00-4951-3 от 27.11.2020 г., е постановен отказ за отпускане на ПОБ по заявлението на лицето от 18.08.2015 г.

С оглед обстоятелството, че ПОБ се отпуска и изчислява въз основа на данните в Р., единствено при осъществяване последващ контрол по разходите на ДОО може да бъде установено дали подадените с декларация обр. № 1 по Наредба № Н-8 от 29.12.2005 г. на Министъра на финансите данни за осигурителен стаж и осигурителен доход от осигурителя съответстват на действителното фактическо състояние относно декларираните обстоятелства.

При заличени данни за осигурителен стаж и осигурителен доход длъжностното лице, осъществяващо ръководството по осигуряването за безработица като административен орган, действащ при условията на обвързана компетентност, е длъжно да се съобрази с новонастъпилите обстоятелства и да приложи чл. 54ж, ал. 2, т. 1 от КСО.

Предвид заличените данни по чл. 5, ал. 4 от КСО за Е. В. за периода от 22.06.2015 г. до 06.07.2015 г., вкл., въз основа на които е определено правото на ПОБ и срока за изплащането му, длъжностното лице по чл. 54ж, ал. 2, т. 1 от КСО е преразгледало наличието на основанията за отпускане на ПОБ, като е прието, че лицето не е осигурено при посочения осигурител и няма право на ПОБ.

В тази връзка РО приел, че правилно и законосъобразно е издадено разпореждане за отмяна на разпореждането за отпускане на ПОБ по данните от [фирма], ЕИК[ЕИК] и е постановен отказ за отпускане на такова обезщетение. Обжалваното разпореждане, постановено на 27.11.2020 г., било издадено след пълно изясняване на случая от

фактическа страна - след извършване на проверка по разходите на ДОО в осигурителя [фирма], ЕИК[ЕИК] и с оглед императивната разпоредба на чл. 54а от КСО, която регламентира кумулативно определените условия, на които следва да отговарят лицата, за да придобият право на ПОБ, респективно липса на някое от определените изисквания води до отпадане на правното основание за получаване на обезщетението. В случая, съдържанието на актовете било повлияно единствено и само от обстоятелството, че жалбоподателят не отговаря на условията за получаване на парично обезщетение по чл. 54а от КСО, предвид представените нови доказателства от извършените проверки, довели до заличаване на данните по чл. 5, ал. 4 от КСО, които имат значение за определяне на правото, размера и периода за изплащане на ПОБ.

В тази връзка, решаващият административен орган приел, че оспореното Разпореждане № 214-00-4951-2 от 27.11.2020 г. на ръководителя на осигуряването за безработица е правилно и законосъобразно, и следва да бъде потвърдено, а предявената жалба от жалбоподателя Е. В. - да бъде отхвърлена като неоснователна.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 118, ал. 2 от КСО, от надлежна страна по чл. 118, ал. 1 от КСО, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е допустима.

Разгледана по същество, е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 117, ал. 3 от КСО - Директор на ТП на НОИ, в кръга на правомощията му, като е спазена изискуемата писмена форма и са съобразени материалноправните и процесуалните разпоредби.

Разпореждане № 214-00-4951-2 от 27.11.2020 г. и разпореждане № 214-00-4951-1/25.08.2015 г., също са издадени от компетентни органи, на които е възложено да издава разпореждания, при изпълнение на възложените функции на административен орган по чл. 54ж, ал. 1 и ал. 3, във връзка с чл. 114, ал.1 от КСО. Разпореждането е издадено в предвидената от закона писмена форма и в утвърдената от Управителя на НОИ форма, съгласно правомощията му по чл. 37, ал.5, т.2 от КСО и същото съдържа фактически и правни основания.

В хода на проведеното административно производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Извършването на проверка по разходите на ДОО по реда на чл.108 от КСО касае контрол по спазването от осигурителите на нормативните актове по ДОО във връзка с дейността, възложена на НОИ, включително коректността на подаваните от осигурителя данни в Регистъра на осигурените лица, въз основа на които се отпускат и изчисляват паричните обезщетения. Всички документи във връзка с извършване на дейност от осигурителя, възникването на трудово правоотношение, респ. на осигурително правоотношение, начисляване и изплащане на трудови възнаграждения, подаване на данни по чл.5, ал.4 от КСО, следва да се съхраняват от осигурителя в качеството му на такъв и във връзка с извършването на проверки от компетентните органи на НАП, НОИ и ИА ГИТ с оглед възложените им от закона дейности. Работниците и служителите, назначени по

трудова договор не разполагат с документите, от които да се установи цялостната дейност на осигурителя по отношение на упражняваната търговска/стопанска дейност и осъществяването на общественото осигуряване на назначените по трудов договор лица. В тази връзка, при извършване на проверка по разходите на ДОО на осигурителя, страна в производството е само проверявания осигурител, и само той може да бъде адресат на административния акт (задължителни предписания), издаден в резултат на проверката по разходите на ДОО, а жалбоподателят не е страна в производството по чл.108, ал.1, т.1 от КСО и за контролния орган не е било налице задължение да го уведоми и да изиска представяне на обяснения и доказателства. В този смисъл неоснователни са твърденията на жалбоподателя за допуснати съществени процесуални нарушения.

Относно материалната законосъобразност на оспорения административен акт, съдът съобрази следното:

Оспореното разпореждане № 214-00-4951-2 от 27.11.2020 г. е постановено след служебно заличаване на данните за осигурителен стаж и осигурителен доход, подадени, на осигурителя [фирма], ЕИК[ЕИК] на основание чл. 108, ал. 1, т. 3 от КСО със Задължителни предписания № ЗД-1-21-00673555/18.09.2019 г. за заличаване на подадените данни за осигурителен стаж и осигурителен доход в регистъра на осигурените лица за периода от месец януари 2013 г. до месец март 2019 г. вкл., в т.ч. и за В. и е прието, че не е осигурено лице по смисъла на § 1, ал. 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби на КСО, поради невъзникнало осигурително правоотношение съгласно чл. 10, ал.1 от КСО.

Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО, осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за които са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ.

С §1, ал. 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби (ДР) на КСО е въведена легалната дефиниция на понятието „осигурено лице” - физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски.

Наличието на сключен трудов договор, т.е. възникването на трудово правоотношение, не е единственото и необходимо условие за възникване на осигурително правоотношение, което е основание за изплащане на парично обезщетение, изчислено по данните, подадени по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО. Не съществува идентичност на трудовото и осигурителното правоотношение, тъй като последното възниква само при упражняване на трудова дейност. При заличени данни за осигурителен стаж и осигурителен доход длъжностното лице, осъществяващо ръководството по осигуряването за безработица като административен орган, действателен при условията на обвързана компетентност, е длъжно да се съобрази с новонастъпилите обстоятелства, във връзка със заличаването на данните и да приложи чл. 54ж, ал. 2, т. 1 от КСО. Съгласно чл. 54ж, ал. 1 от КСО паричните обезщетения за безработица се отпускат, изменят, отказват, спират, прекратяват, възобновяват и възстановяват с разпореждане на длъжностното лице, на

което е възложено ръководството на осигуряването за безработица или друго длъжностно лице, определено от ръководителя на териториалното поделение на Националния осигурителен институт. Разпоредбата на ал. 2 предвижда, че влязлото в сила разпореждане по ал. 1 може да се измени или отмени от органа, който го е издал, когато:

1. са представени нови документи или доказателства, които имат значение за определяне правото, размера и периода на паричното обезщетение за безработица;
2. паричното обезщетение за безработица е неправилно отпуснато или неправилно е отказано отпускането му.

В настоящата хипотеза, в оспорваното разпореждане № № 214-00-4951-2 от 27.11.2020 г. органът се е позовал на разпоредбата на чл. 54ж, ал. 2, т. 1 от КСО. Целта на разпоредбата е да създаде възможност за въвеждане на съответствие между правата, произтичащи от реалното фактическо положение, и последиците, разпоредени с акта за отпускане, изменение, отказване, спиране, възобновяване на обезщетението за безработица, като единствените изисквания са приложените документи или доказателства да са нови и обуславящи правото или параметрите на обезщетението за безработица. Направената промяна задължава ръководителя на осигуряването за безработица да направи нова преценка по правото на ПОБ по подаденото от жалбоподателя на 18.08.15 г. заявление за отпускането му, като правилно и законосъобразно е прието, че лицето не е осигурено при посочения осигурител и няма право на ПОБ.

С оглед заличените данни, правилно и законосъобразно е издадено разпореждане за отмяна на разпореждането за отпускане на ПОБ по данните от [фирма], ЕИК[ЕИК]. Предвид представените нови доказателства от извършените проверки, довели до заличаване на данните по чл. 5, ал. 4 от КСО, които имат значение за определяне на правото, размера и периода за изплащане на ПОБ, е направен материалнозаконосъобразният извод, че за периода от 22.06.15 г. до 06.07.15 г. вкл. жалбоподателят не отговаря на условията за получаване на парично обезщетение по чл. 54а от КСО.

Оспореното решение несъмнено съответства и на целта на закона. Както вече се коментира, целта на разпоредбата на чл. 54ж, ал. 2, т. 1 от КСО е да създаде възможност за въвеждане на съответствие между правата, произтичащи от реалното фактическо положение, и последиците, разпоредени с акта за отпускане изменение, отказване, спиране, възобновяване на обезщетението за безработица. Посредством решението тази цел ще бъде постигната, поради което не е налице отменително основание по смисъла на чл. 146, т. 5 от АПК.

В хода на съдебното производство, по молба на процесуалния представител на жалбоподателя, от ТД на НАП С. постъпи писмо с вх. № 19482/04.06.2021 г. по описа на АССГ, съгласно Съдебно удостоверение от 11.05.2021 г. От цитираното писмо, от ТД на НАП С. става ясно, че за Е. Д. В. са заличени данните по чл. 5, ал. 4 от КСО за периода от 22.06.2015 г. до 06.07.2015 г., подадени от осигурител [фирма], ЕИК:[ЕИК], по електронен път на 10.12.2019 г. от страна на НОИ, като не е извършвано заличаване на данните от

служител на НАП и няма данни за образувано административно производство в НАП за заличаване на осигурителна информация за осигурителен стаж и доход на лицето за посочения период.

С писмо изх. № 1029-40-6225#5/12.12.2019 г., компетентната институция е била уведомена от ТП на НОИ С. – град, че във връзка с установени неоснователно подавани данни от осигурител „Д. Г. Строй” О. с ЕИК[ЕИК], за осигурителен стаж и доход на лица, които нямат качеството на „осигурено лице” по смисъла на § 1, т. 3 от ДР на КСО, по електронен път са подадени декларации по образец № 1 за заличаване на данни вкл. и за жалбоподателя. Дават информация, че в данъчно-осигурителната сметка на [фирма] няма данни за извършвани плащания за задължителни осигурителни вноски за периода 22.06.2015 г. - 06.07.2015 г, както и, че към момента няма данни за дължими осигурителни вноски за посочения период, тъй като дължимите вноски, декларирани с Декларация образец № 6 са заличени от ТД на НАП С.. Заличаване на подадените данни от осигурител [фирма] е извършено по реда на Наредба № Н-13 от 17.12.2019 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица.

Относно твърдението за настъпила погасителна давност за издаване на разпореждане от 27.11.20 г., защото е издадено повече от 5 години след издаване на първото разпореждане и приключване на административната преписка, следва да се знае, че относимата разпоредба на КСО е чл. 115, ал. 1, която гласи, че вземания на НОИ за неправилно извършвани осигурителни плащания, неоснователно изплатени парични обезщетения и надвзети пенсии и лихвите върху тях, се погасяват с изтичане на петгодишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, за която се отнасят. В настоящия случай, разпореждането, с което е отпуснато парично обезщетение за безработица на Е. Д. В., е от 25.08.2015 г. и давностния срок започва да тече от 01.01.2016 г.

В Жалба с вх. № 3933/04.02.2021 г. по описа на АССГ е изложено твърдение, че осигурителният стаж по чл. 54а от КСО се преценява спрямо натрупания такъв през последните месечни периоди независимо дали спорния осигурителен стаж е заличен или не е заличен. Съдът намира същото за неоснователно, тъй като производството по преценка правото на ползване на парично обезщетения на Е. Д. В. е започнало с подадено от него Заявление за отпускане на парично обезщетение за безработица с вх. № 214-4951/18.08.2015 г., в което се декларира прекратено трудово правоотношение с осигурител [фирма].

Наличието на сключен трудов договор, т.е. възникването на трудово правоотношение, не е единственото и необходимо условие за възникване на осигурително правоотношение, което е основание за изплащане на парично обезщетение, изчислено по данните, подадени по реда на чл. 5, ат. 4, т. 1 от КСО. Не съществува идентичност на трудовото и осигурителното правоотношение, тъй като последното възниква само при упражняване на трудова дейност.

При заличени данни за осигурителен стаж и осигурителен доход длъжностното лице, осъществяващо ръководството по осигуряването за безработица като административен орган, действащ при условията на обвързана компетентност, е длъжно да се съобрази с новонастъпилите обстоятелства, във връзка със заличаването на данните и да приложи чл. 54ж. ат. 2, т. 1 от КСО. Направената промяна задължава ръководителя на осигуряването за безработица да направи нова преценка по правото на парично обезщетение за безработица по подаденото от жалбоподателя на 18.08.2015 г. заявление за отпускането му, като правилно и законосъобразно е прието, че лицето не е осигурено при посочения осигурител и няма право на исканото парично обезщетение за безработица.

С оглед заличените данни, правилно и законосъобразно е издадено разпореждане за отмяна на разпореждането за отпускане на парично обезщетение за безработица по данните от [фирма]. Предвид представените нови доказателства от извършените проверки, довели до заличаване на данните по чл. 5, ал. 4 от КСО, които имат значение за определяне на правото, размера и периода за изплащане на парично обезщетение за безработица, е направен материално - законосъобразният извод, че жалбоподателят не отговаря на условията за получаване на парично обезщетение по чл. 54а от КСО.

В подкрепа на гореизложеното е и установената практика на АССГ с влезли в сила: Решение № 5629/20.10.2020 г. на 55 с-в, трето отделение на АССГ, по адм. д. № 7945/2020 г.; Решение № 1353/05.03.2021 г. на 75 с-в, трето отделение на АССГ, по адм. д. № 8635/2020 г. и др. Цитираните решения са постановени но идентични с настоящия казус.

Въз основа на изложеното, следва, че оспореният административен акт е издаден от компетентен едноличен административен орган, в законоустановената писмена форма. Изчерпателно изброените реквизити в чл. 59, ал. 2, т. 1-т. 8 АПК са налице, актът е достатъчно ясно мотивиран с посочване на фактическото и правното основание за неговото издаване, поради което не се установяват пороци от категорията на тези от чл. 146. т. 1 - т. 5 АПК и същият е законосъобразен, а жалбата се явява неоснователна и като такава следва да бъде оставена без уважение.

При така изяснената правна и фактическа страна на спора, съдът намира, че разпореждане № 214-00-4951-2 от 27.11.2020 г. и разпореждане № 214-00-4951-1/25.08.2015 г. и потвърдителното решение на Директора на ТП на НОИ С., са правилни и законосъобразно постановени, а предявената срещу тях жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

С оглед изхода на делото искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и следва да се уважи в размер на 100 лева съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим съгласно чл.144 от АПК във вр. чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащането на правната помощ /обн., ДВ, бр. 5 от 17.01.06г./.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал.2 предложение последно от АПК, Административен съд – София град,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. Д. В., Е. [ЕГН], постоянен адрес: [населено място], [улица], чрез адвокат А. С. Ч., **Съдебен адрес:** гр. С., [улица], ет.1, ап.1, срещу **Решение № Ц 1040-21-37/14.01.2021** г. издадено от Директора на ТП на НОИ - С. град, с което е отхвърлена жалбата срещу разпореждане № 214-00-4951-2 от 27.11.2020 г. на ръководителя на осигуряването за безработица, с което на основание чл. 54ж, ал. 2, т. 1 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/, е отменено разпореждане № 214-00-4951-1/25.08.2015 г. за отпускане на парично обезщетение за безработица /ПОБ/ по чл. 54а от КСО, като правилно и законосъобразно.

ОСЪЖДА Е. Д. В., Е. [ЕГН], постоянен адрес: [населено място], [улица], да заплати на ТП на НОИ С. – град разноски по делото в размер на 100 /сто / лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване съгласно чл.119, ал.1 вр. чл. 117, ал.1, т.2, б. „б“ от КСО.

СЪДИЯ: